

Küçük Varan

Aysel Banu YAVUZAL

Küçük Varan

Aysel Banu YAVUZAL

Yüksek ağaçların sırlar fısıldadığı büyülü bir ormanda, Lito adında küçük bir varan yaşardı. Bir varan için küçüktü, yaklaşık bir çocuğun ön kolu boyundaydı; sıcak zeytin yeşili pulları ve yumuşak sarı karın çizgileri vardı. Büyük, yuvarlak kehribar gözleri merakla parıldardı. Sırtında çapraz taşıdığı, parlak yeşil, küçük örgü yapraklardan bir çantası vardı; her zaman maceraya hazırды.

Güneşli bir sabah Lito, Hora adında bir boynuzgagayla tanıştı. Parlak siyah tüyleri, beyaz kanat uçları ve parlak turuncu kıvrık gagası vardı. Canlı sarı göz halkası ve ince kırmızı bacakları onu neşeli gösteriyordu. Lito ona küçük mavi boncuklu bir kolye verdi ve o günden sonra en iyi arkadaş oldular. Hora ormanın üzerinde uçmayı severdi, Lito ise yeri keşfederdi.

Büyülü orman harikalarla doluydu. Kelebekler güneş ışığında dans eder, çiçekler her renkte açardı. Lito ve Hora günlerini eğretili otlarının arasında saklambaç oynayarak geçirirdi. Hora yükseklerle süzülür, keskin gözleriyle en iyi saklanma yerlerini bulurdu. Lito ise çalılarının arasından hızla geçerdi; soluk benekli, uzun kıvrık kuyruğu arkasında sallanırdı. Harika bir takımdılar.

Bir gn parıldayan bir yusufuk kovalarken tuhaf bir Őeyle karŐılaŐtılar. SarmaŐıklardan bir perdenin arkasında daha nce hić grmedikleri dar bir patika buldular. Patika aŐaćıya, akan suyun sesine doćru gidiyordu. 'Duydun mu?' diye sordu Lito, kehribar gzleri kocaman aılmıŐtı. 'Bir nehir gibi!' dedi Hora, kanatlarını heyecanla cırparak. 'Hadi peŐinden gidelim!'

Patika kıvrıla kıvrıla ilerledi ve sonunda açık bir alana vardılar. Orada, pırıl pırıl bir nehrin yanında kadim bir tapınak bahçesi duruyordu. Kırık taş sütunlar yosunla kaplıydı, çatlamış heykellerin arasında kır çiçekleri büyümüştü. Hava tatlı ve eski kokuyordu. 'Vay canına!' diye fısıldadı Lito. 'Gizli bir dünya gibi!' Hora bir sarmaşığa tünedi ve başını yana eğdi. 'Ama içeri nasıl gireceğiz?' diye sordu.

Sorunu hemen gördüler. Tapınak bahçesi dikenli çalılardan ve devrilmiş taşlardan oluşan kalın bir duvarla çevriliydi. Tek giriş büyük bir moloz yığınıyla kapanmıştı. 'Olamaz,' dedi Lito. 'Oradan geçemeyiz.' Hora daha iyi bakmak için yukarı uçtu. 'Bekle!' diye seslendi. 'Tepede küçük bir boşluk var, ama sana ulaşamayacağın kadar yüksek.'

Lito moloz yığınınını inceledi. 'Altını kazarsam belki yığın kayar,' dedi. 'Ama tam olarak nereyi kazacağımı bilmem gerek.' Hora başını salladı. 'Ben sana yukarıdan yol gösteririm!' Yukarı uçtu ve yığının üzerinde havada asılı kaldı. 'Sola kaz!' diye seslendi. 'Şimdi biraz daha sağa!' Lito güçlü pençeleriyle kazdı, kuyruğu çabayla sallandı.

İş zordu. Güneş sıcaktı, taşlar ağırdı. Lito'nun minik pençeleri durmadan kazıdı. 'Yorulдум,' diye soludu. 'Pes etme!' diye cesaret verdi Hora. 'Neredeyse başardın!' Aşağı uçtu ve gagasıyla küçük dalları çekip çıkardı. 'Takım çalışması!' diye bağırdı. Lito gülümsedi ve kazmaya devam etti. Birlikte biraz ilerleme kaydettiler.

Birden büyük bir taş yuvarlanıp gitti ve bir toz bulutu yükseldi. Lito hapşırdı. 'Bak!' diye bağırdı Hora. 'Boşluk şimdi daha büyük!' Ama Lito'nun geçebilmesi için hâlâ çok küçüktü. 'Daha fazlasını temizlemeliyiz,' dedi Lito. 'Ama nasıl?' Hora çevresine bakındı. 'Yukarıda gevşek bir sarmaşık görüyorum,' dedi. 'Onu çekersek belki daha çok taş düşer.'

Hora yukarı uçu ve sarmaşığı gagasıyla yakaladı. Var gücüyle çekti. Lito aşağıdan itti. 'Bir, iki, üç, çek!' diye birlikte bağıldılar. Bir gümbürtüyle yığın kaydı ve küçük bir açıklık belirdi. 'Başardık!' diye sevindi Lito. 'Sen başardın!' dedi Hora. 'Güçlü kazman sayesinde oldu.' Açıklığa baktılar. Lito'nun içeri sürünerek geçebileceğı kadardı.

Lito açıklıktan kıvranarak geçip tapınak bahçesine girdi. Hora duvarın üzerinden uçtu ve yanına kondu. 'Başardık!' diye şakıdı. Bahçe içeride daha da güzeldi. Taş bir patika, nilüfer çiçekleriyle dolu bir gölete gidiyordu. Ağaçların arasında gülümseyen tanrıların eski heykelleri duruyordu. 'Büyülü,' diye fısıldadı Lito. 'Ve onu birlikte bulduk,' dedi Hora.

Bahçeyi yan yana keşfettiler. Hora öndeki yolu kontrol etmek için yukarı uçtu; keskin gözleri gizli basamakları ve güvenli köprüleri buldu. Lito güçlü bedeniyle küçük dalları itip yolu açtı. 'Bu taraftan!' diye seslendi Hora. 'Göletin üzerinde bir köprü var!' Lito yaprak çantası zıplayarak onu izledi. Mükemmel bir takım oldular.

Bahçenin kalbinde, oymalı taş çatısı olan güzel bir köşk buldular. İçeride küçük bir taş kâsede taze su vardı. 'Burada dinlenebiliriz,' dedi Lito. Su içtiler ve birlikte oturup güneş ışınlarının suyun üzerinde dans edişini izlediler. 'Bunu tek başımıza yapamazdık,' dedi Hora. 'Haklısın,' dedi Lito. 'Birbirimize yardım etmek zor şeyleri kolaylaştırır.'

O günden sonra Lito ve Hora tapınak bahçesine sık sık gittiler. Heykellerin arasında saklambaç oynadılar ve serin gölgede şekerleme yaptılar. Başka hayvanlar da bahçeyi görmeye geldi. 'İçeri nasıl girdiniz?' diye sordular. 'Birlikte çalıştık,' dedi Lito. 'Ve hiç pes etmedik.' Hora başını salladı, mavi boncuklu kolyesi güneşte parlıyordu.

Küçük varan ve boynuzgaga ormanda ünlendi. Dostlukları herkese takım çalışmasının güçlü olduğunu gösterdi. 'Yardıma ihtiyacın olursa,' derdi Lito, 'sadece bir arkadaşına sor.' Hora da eklerdi: 'Ve kendi özel yeteneklerini kullan!' Yanında bir arkadaşın varsa hiçbir sorunun çok büyük olmadığını biliyorlardı.

Yani, kendini bir gn byl bir ormanda bulursan, bir boynuzgaganın neeli ağrısını ve bir varanın kuyruğının hafif hışirtısını dinle. Lito ve Hora'yı birlikte keşfederken görebilirsin. Ve unutma: birbirinize yardım ettiğinizde zor şeyler kolaylaşır ve her macera bir arkadaşla daha güzeldir.